

III. Virginia Woolfová: *Vlny* (1931)

(záměr: pokusme se vyjádřit, jak na nás text působí; pokusme se identifikovat instanci podavatele textu a pozorovatele představeného světa; zamysleme se nad vztahem prostoru a času)

Slunce dostoupilo plné výše. Nebylo již vidět jen zpola /.../ páliło nesporně a neúprosně. /.../ Slunce dopadlo přímo na dům, rozblýskávajíc bílé zdi mezi tmavými okny. Okenní tabulky, hustě protkané zelenými větvemi, zadržovaly okruží neproniknutelné tmy. Ostré klíny jasu se zatínaly do záclonek a zevnitř z pokoje vynesly na světlo talíře s modrými okraji, hrníčky se zakroucenými oušky, břicho velké mísy, mřížovaný vzorek koberce a hrozivé rohy a linie knihoven a sekretářů. Za jejich uskupením visel stinný pruh; v něm mohl být další tvar, jenž ze stínu teprve vystoupí, anebo ještě hutnější hlubiny tmy.

Vlny se lámaly a šířily své vody svižně po břehu. Jedna za druhou se nakupily a padly; prudkostí pádu odmrštily pěnu zpět. Vlny strměly temnou modří, jen na hřbetech jim blyskotal vzorek démantově ostrého svitu, chvějivě se vlnícího, tak jako se chvějivě zavlní svaly na hřbetech mohutných běžících koní. Vlny dopadaly; stáhly se – a padly, s úderem, jako když kráčí velké zvíře.

(2008, 109-10)